



ЛОВНА ПРОСВЪТА

Год. I, Брой 6.

1. Иванъ Сокачевъ — Приветъ къмъ списание „Ловецъ“.
2. Хансъ фонъ Бьотихеръ — Европейския бизонъ.
3. Еленъ — Бекаси.
4. Професоръ М. Кокъ — Мисли върху дресировката на ловното куче.
5. Пенчо Дрънски — Зимния ловъ на риба подъ леда.
6. Матей Хрусановъ — Износъ на кожи отъ дивечъ. (1921 — 1925 г.)
7. Д. Кацаровъ — Намалването на прелътния дивечъ.
8. Аленъ Макъ — Дѣдо Геро (разказъ).
9. В. Ж. — Ловецътъ (стихотворение)
10. Ловцитѣ въ псговоркитѣ и поезията на културнитѣ народи.
11. Ловни вести.
12. Наша поща.

ПРОДЪЛЖАВА ПОДПИСКАТА

ЗА

СП. „ЛОВНА ПРОСВѢТА“.**СПИСАНИЕ ЗА ЛОВНА ПРОСВѢТА, ЛОВЕНЪ И РИБОЛОВЕНЪ СПОРТЪ
И ЛОВНО СТОПАНСТВО.**

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ:

Главенъ редакторъ: Иванъ Сокачевъ.

Членове: Алекси Петровъ, Янко Димитровъ (Торосъ), Д-ръ Денчо Цоневъ.

Въ списанието „Ловна Просвѣта“ участвуватъ видни наши
естественници и ловци.

ЩЕ ИЗЛИЗА ВСЪКИ МЕСЕЦЪ, ОСВЕНЪ АПРИЛЪ и МАЙ.

Редакцията приема сътрудничеството на всѣки, стига написаното да отговаря на цѣлитѣ и задачитѣ на списанието. Удобрениятѣ статии ще бждатъ почетно възнаграждавани. Списанието има за задача да поощри българската ловна живопись и ще хонорува или откупува сполучливи работи отъ този характеръ, които се представятъ въ Редакцията. Сжщо така то ще дава мѣсто на сполучливи снимки отъ българската природа, ловния и риболовенъ животъ, като за всѣка помѣстена снимка ще плаща хонораръ. Въ особенъ отдѣлъ списанието ще дава изчерпателни отговори, на всички въпроси, които четцитѣ биха повдигнали.

Списанието ще сътрудничи на ловната организация по достигане цѣлитѣ и задачитѣ на сдруженитѣ ловци.

Абонамента на списанието е: за година 100 лева, за половинъ година 60.

Обяви се приематъ — цѣни на корицитѣ по споразумѣние, на особнитѣ обязни листове по 1.50 лв. на кв. см.

Всичко що се отнася до списанието се изпраща на адресъ: „Ловна Просвѣта“, ул. „Шуменска“ № 4 — Варна.





Иванъ Сокачевъ.

ПРИВЕТЪ КЪМЪ СПИСАНИЕ „ЛОВЕЦЪ“.

(По случай завършека на 25 годишнината на списанието и началото на 26-тата му годишнина.)

Ще започнемъ нашия сърдеченъ приветъ къмъ списание „Ловецъ“, когато то пристъпи прага на своята двадесетъ и шестъ годишнина, съ неговата история. Миналото на тоя пжтеводителъ за българската ловна дейность заслужава да бжде познато на всѣки ловецъ, който вижда успѣха и бждащето на ловното дѣло въ просвѣтното издигане на всѣки отдѣленъ ловецъ и общо — въ посъвременното разбиране на ловния спортъ и ловното стопанство отъ здруженията на ловцитѣ.

„Ловецъ“, който днесъ въ 40,000 екземпляра прониква и въ най-отдалечената селска колиба и носи въ сърдцата на десетки хиляди български мжже просвѣта, духъ на другарство, чувство на принадлежностъ къмъ едно общо дѣло, обичъ къмъ природата и обичъ къмъ България, е олицетворение на всички въжделения на ловцитѣ и изразъ на тѣхнитѣ стремежи. Той започва своя животъ почти едновременно съ първитѣ значителни прояви на обществената солидарность въ срѣдата на българскитѣ ловци.

Ако годината 1890 е важна, като начална за сжществуването на ловната организация, ако годината 1893 е ознаменувана съ възвание за образуване ловни дружества изъ цѣлата страна, то презъ 1895 година се увѣнчаватъ усилията на софийскитѣ ловци презъ изтеклото петилѣтие и края на годината добива особено значение за живота и развоя на ловната организация, защото на 1 августъ 1895 година излѣзе първиятъ брой на списанието „Ловецъ“ — органъ на Софийското ловно стрѣлческо дружество.

Ловно списание!

Въ онѣзи неспкойни времена на незакрепнала култура, когато изобщо българската публицистика, книжовность и печатъ, бѣха въ своя зародишъ, се появява едно списание, което има за задача да сѣе просвѣта между ловцитѣ. Наистина, това е едно събитие отъ не малко значение. Като пребродимъ живота на ловната организация и развоя на ловното стопанство, се убеждаваме, каква голѣма, колосална, роль изигра това списание, както за закрепването на организацията, така и за запазване на нашето ловно и риболовно богатства.

„Ловецъ“ — това е единъ фаръ, който освѣтява тъмния и неясенъ пжтъ на българския ловецъ, пжтъ къмъ по висше схващане на ловния спортъ, къмъ разбиране длъжности, безъ които презъ изминатия четвъртъ въкъ, българскитѣ китни поля, хубави балкани и свѣтлооструйни рѣки, щѣха да останатъ безъ своитѣ обитатели. Безъ списание „Ловецъ“ българската фауна бѣ обречена на вандалско опустошение.

Отначало ние нѣмахме ловна организация — ние имаме отдѣлни дружества, безъ обща цель и безъ съединени усилия. Връзката между тѣзи дружества създава и закрепва ловното списание, което, макаръ формално да е органъ на Софийското ловно дружество, особно въ своята хроника, дава отражение отъ ловния животъ на цѣлата страна и на всички дружества въ България. Самото сжществувание на „Ловецъ“, безъ съдействието на дружествата отъ провинцията, е било немислимо; ето защо по пжтя на търсене финансова помощъ за издръжка на списанието, настоятелството на Софийското ловно дружество, още презъ юлий 1896 година, издава едно окръжно, съ което запитва останалитѣ ловни дружества, съгласни ли сж „Ловецъ“ да стане органъ на всички ловни дружества въ България. Последнитѣ охотно даватъ своето съгласие и вече брой 7 отъ втората годишнина на списание „Ловецъ“ става „органъ на ловджийскитѣ дружества въ България“.

Това е първата стѣпка къмъ създаване силната днесъ обща организация на българскитѣ ловци.

Ето накратко историята на първитѣ стѣпки, които нашето ловно списание направи въ зората на току що зараждащата се ловна организация. А тия първи стѣпки щастливо се последваха отъ двадесетъ и петъ годишенъ непрекъснатъ животъ. Четвъртъ въкъ българскиятъ гражданинъ—ловецъ имаше една своя трибуна, демократична, искренна, другарска, отъ която добри и предани обожатели на природата казаха на българина, че благодатна и хубава ще е тя, само когато я пазимъ и разумно използваме. „Ловецъ“ бѣ училището на българина за правиленъ ловъ и риболовъ. Той бѣ единствения стражъ на тия две застѣпени и всѣкога преенебръгнати народни богатства.

Сърдечни и пропити съ топло чувство апели, жестоки и правдиви обвинения къмъ всички, които безмилостно рушеха тия богатства, хуморъ, ирония и сарказъмъ — споредъ времето и споредъ случая — „Ловецъ“ използуваше съ воля и умение, за да достигне задачитѣ на сдруженитѣ ловци. Но ние нѣма да сме справедливи, ако въ тоя пѣтъ на пълно признаване голѣмата роль, която „Ловецъ“ изигра въ изграждането на ловното ни стопанство, не кажемъ, че думата „Ловецъ“ — това е изразъ

на сборъ отъ човѣшки усилия, на волитѣ на отдѣлни, високо издигнати и много преданни ловци, които вложиха въ него своя умъ, своето топло чувство, своята голѣма любовъ къмъ ловното дѣло, за да бжде „Ловецъ“ това, което е билъ и е.

И като отправяме привѣтъ къмъ нашето първо ловно списание, това е привѣтъ и къмъ всички ония, които бѣха краежгълния камѣкъ на неговото създаване и съществуване.

Хансъ фонъ Бетихеръ

(Асистентъ въ Цар. Естеств. Истор. Музей)

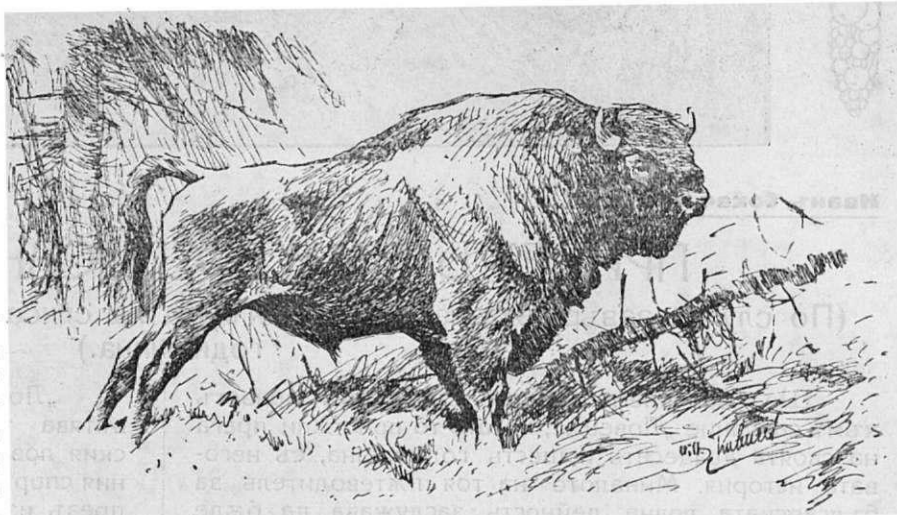
ЕВРОПЕЙСКИЯ БИЗОНЪ (Bison Bonasus L.).

Най-едриятъ дивечъ въ Европа, най-грамадниятъ бозайникъ на континента, това е европейския бизонъ. Достатъчно е да хвърлимъ единъ погледъ върху приложената тукъ картина, за да видимъ неговата инпозантностъ, неговата сила и да го признаемъ за една рѣдка и горда останка на далечното минало. Въ днешното модерно време тоя гигантъ на древността нѣма мѣсто и, действително, той бързо върви къмъ изчезване.

Европейскиятъ бизонъ, или както го наричатъ руситѣ *зубѣръ* или *визентъ*, представлява животно близко до вола. Различава се отъ него главно по това, че е по-плещестъ, съ по-силно развитъ грѣденъ кошъ, съ високъ вратъ, широко чело и гжста, кждрава, мека космена покривка. Числото на ребрата му е по-голѣмо отъ това на вола. Той има 14 до 15 двойки ребра.

Близкъкъ на европейския бизонъ е и американския бизонъ, *Bison bison* Cuv., когото грѣшно наричатъ често американски волъ. Преди 100 години, американскиятъ бизонъ на неизброими стада обитаваше обширнитѣ Северо-американски прерии и бѣ предметъ на усиленъ ловъ и главно препитание на туземцитѣ-индийци. По-късно, при колонизацията на Америка отъ бѣлитѣ културни европейци, снабдени съ огнестрелно оржие, това животно е било изложено толкова силно на преследване, че въ нѣколко десетки години е било почти изстребено. Днесъ отъ непретроимитѣ стада сж останали само жалки остатѣци, броятъ на които не надминава 2000 глави. Тѣ сж запазени съ законъ отъ избиване и охранявани въ специални паркове, подържани съ голѣми разноски и мжка отъ правителствата на Съединенитѣ Щати и Канада.

И ние въ България имаме щастието да притежаваме нѣколко живи екземпляри отъ тоя грамаденъ бозайникъ. Негово Величество Царя, който е ревностенъ покровителъ и ценителъ на лова, притежава 4 такива бизони, за които е отредилъ една частъ отъ парка си въ Чамъ-Кория, дето тѣ въ полудиво състояние, необезпокоявани отъ човѣка-изстребителъ, спокойно живѣятъ и се размножаватъ. Случайности само бѣха причина, за гдето не можахъ тия красиви бизони до сега да се размножатъ въ повече екземпляри: — грамадниятъ старъ



мжжки умрѣ отъ погълната отъ него случайно игла за шиене, която бѣ прободла неговиятъ стомахъ и да-лакъ. Малка, тъничка, игла покоси живота на тоя красивъ съ едра космата глава гигантъ. Родения новъ мжжки, вече 2 годишенъ, умрѣ тая пролѣтъ отъ случайната зараза — *септисемия*, а едно трето, новороденото малко, още при раждането си падна въ рѣката и се удави. Останаха само 4 броя — 2 мжжки и 2 женски. Отъ тѣхъ единъ грамаденъ мжжки се пази въ Царската Зоологическа градина въ София, която е единствена по рода си на Балканския Полуостровъ. Последниятъ е една голѣма рѣдкостъ и ценностъ за поменатата градина.

Още по-трагична е съдбата на европейския бизонъ. Преди 300—400 години, тоя великолепенъ дивечъ е населявалъ Германия, Унгария, Ромжния и Източна Европа. Още първобитниятъ човѣкъ го е преследвалъ охотно заради неговото месо и вълнеста кожа. А още по-ревностно е билъ преследванъ отъ културния човѣкъ и на повечето мѣста е билъ изстребенъ съвършено, като се запазилъ само на известни изолирани мѣста, дѣто има още девственни гори. Това негово изолиране на малки групи е началото на края на тоя гордъ гигантъ между дивеча на Европа. Изолиранитѣ така групи не само че сж били предметъ на изстребване отъ браконери ловци, но и появялющата се между тѣхъ дегенерация, вследствие на кръстосване на роднински индивиди помежду имъ, поражда у тѣхъ слабостъ, предразположение къмъ болести, мжчно отглеждане на малкитѣ. А надъ всичко това отгоре дойде и общоевропейската война, която, за тѣхно нещастие, се разигра точно на това мѣсто, дето се бѣха запазили още.

Преди войната две бѣха главно мѣстата, дето се бѣ запазилъ европейскиятъ бизонъ. Това бѣха девствената Бѣловежка гора въ Литва, дето тоя благороденъ дивечъ бѣ подъ закрилата на руския императоръ и порѣчието на рѣката Кубанъ въ северния Кавказъ. Въ Бѣловежката гора имаше преди войната

около 400—500 бизона, които бѣха доста често посещавани отъ епидемии, а особено болестта *септисемия*. Войната, обаче, дойде и тѣхъ да доунищожи. Тукъ именно станаха най-упоритиѣ боеве между рускиѣ и германо-австрийски армии. Не малко глави отъ това гордо животно станаха жертва на „реквизиционни комисии“, търсящи месо, за да нахранятъ гладуващиѣ войници. Когато германската армия окупира тия земи, щаба на армията намѣри останали само около 200 парчета. Бѣловежката гора бѣ поставена тогава подъ закрилата на германския воененъ щабъ и за началникъ на тая защита бѣ назначенъ видния германски лесничей Д-ръ Ешерихъ. И сигурно тия 200 европейски бизони щѣха спокойно да живѣятъ и до днесъ, ако не бѣ революцията въ Германия,

пазили живи въ Кубанъ и благодарение на застъпничеството на руски учени, съветското правителство най-енергично се заело за тѣхното запазване и покровителство.

Днесъ освенъ въ Кубанъ бизонътъ се пази въ живо състояние само въ зоологическитѣ градини. Даже и въ ревира на Князь Плесь въ горня Силезия (сега въ Полша), който ревиръ по-рано бѣ прочутъ съ своитѣ бизони и дето единственъ Князь Плесь е давалъ голѣмото ловджийско удоволствие на височайши ловци да убиятъ по нѣкой бизонъ, днесъ и въ тоя ревиръ бизона, тоя благороденъ дивичъ, е станалъ жертва на войнитѣ и послѣдствията отъ тѣхъ. Отъ тоя ревиръ сж и двата гиганти отъ европейски бизони, убити отъ Н. В. Царъ Фердинандъ, които днесъ, като най-голѣма рѣд-



Европейски бизонъ.

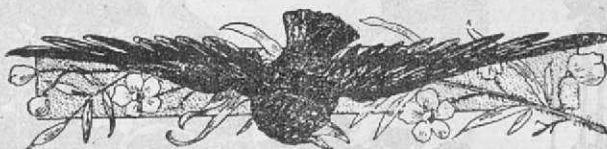
която тури край на сществуването на европейския бизонъ въ Бѣловежката гора. Бѣгашитѣ отъ фронта, лишени отъ дисциплина войници, доунищожиха по най-варварски начинъ и тоя остатъкъ отъ благородния дивечъ, който бѣ останалъ да ни напомня за древнитѣ времена.

Политическитѣ бури въ Русия и липсата на установена властъ, нанесоха голѣмо опустошение и на бизонитѣ, които обитаваха Кубанската губерния. Благодарение на неограниченото право на лова, което се даде следъ руската революция, кубанскатѣ казаки почнаха да преследватъ даже и съ картечници нещастнитѣ животни. Говори се даже, че и тука сждбата на европейския бизонъ е била сжщо така печална, както и на неговия събратъ въ Бѣловежката гора, т. е. че и тукъ е вече напълно изстребенъ. Споредъ най-нови сведения обаче, все пакъ около 35 парчета отъ тѣхъ сж се за-

кость, художественно препарирани, красятъ сбиркитѣ на Царския Естествено-Исторически Музей въ София.

Бързото изстребление на тоя благороденъ дивечъ, което става въ най-културната частъ на свѣта — Европа, не може да не породи възмущение въ тия, кои се чувствуватъ като истински ловци и почитатели на природата и нейнитѣ рѣдкости. Това възмущение създаде „Международното Д-ство за запазване на европейския бизонъ“, което има за цалъ да препоръчва и взема мѣрки за запазване на останалитѣ още жалки остатъци отъ бизона и сжщевременно да предприема изкуствено развъждане на това животно, за да запази останалитѣ още около 70 живи екземпляра отъ изчезване на земното кълбо.

Тая е печалната история на най-благородния едъръ европейски дивечъ — бизонътъ.



Еленъ.

БЕКАСИ.

Стъ многобройните блатни птици, въ очитъ на ловеца най-почтенно мѣсто, безспорно заема бекаса (*Scolopax rusticola* L.).

Думата горски бекасъ буди въ душата на ловеца споменъ за очарователния видъ на гората пролѣтъ. Нѣма по поетиченъ ловъ, отъ лова на бекаситъ при пролѣтното имъ прелетяване отъ югъ къмъ северъ. Събудената следъ зимния сънъ растителностъ диша свежестъ. Дърветата сж въ своята многоцвѣтна свадбена премяна.

Хоръ отъ влюбени птички пѣе химнъ на угасващия день. Полека настѣпва тишината на възбуждащата духа пролѣтна вечеръ и въ такъвъ магически моментъ, като приказни сѣнки, върху позлатения хоризонтъ, се явяватъ влюбени горски бекаси. Съ напрегнато внимание и съ готова пушка въ рѣка, ловецътъ, разположенъ край нѣкоя прогалина въ гората, очаква трепетно развълуванъ щастливия мигъ.

Внезапно прозвучава тѣпъ, прегракналъ гласъ, като призракъ прелѣтява голѣма, кафява птица и грѣмъ отъ пушка отиеква далече въ стихналата вечеръ. . .

Върното куче, което съ тупяще сърдце и напрегнато внимание, очаква до този моментъ край ловеца, като стрела се спуска въ тъмнината и следъ малко тържествующе и доволно носи на щастливия си другаръ тѣй много желанния трофей. Сегизъ тогизъ вмѣсто прегракналия гласъ се чува характерното „писипъ-писипъ“, което обикновено издаватъ срещналитъ се двама ревнивци—мжжакри или когато мжжкитъ гони своята любима.

Най-типично отличие на горския бекасъ сж покрититъ чакъ до петитъ съ мѣхъ крака. При останалитъ представители отъ семейството бекаси, краката въ долния си частъ сж голи. Забележителни сж голѣмитъ и много красиви очи на горския бекасъ, а особено голѣмитъ очни кухини, които изтикватъ ушнитъ отверстия надъ, а даже и малко предъ, очнитъ кухини. Това явление е единичко по рода си. При първото крилно перо се намира едно мъничко, остричко и твърдо перо, така нареченото „художественна четка“, която може да се употребява за рисуване. Мжжкитъ и женски бекаси мжно се различаватъ, макаръ че мнозина сж се помжчили да установятъ много външни белези за отличие. Много ловци твърдятъ, че има два вида горски бекаси: едни по-голѣми, поживи, по-ярко изпѣстрени и съ кафеникави крака, а други по-малки, съ синкави крака. Щателни провѣрки сж доказали, че горския бекасъ варира особено много въ голѣмина и цвѣтъ, така че има много вариетети, безъ последнитъ да указватъ на разновидности. Горския бекасъ обитава цѣла срѣдна Европа — отъ Швеция до Алпийтъ; освѣнъ това се срѣща въ Азорскитъ острови, Канарскитъ острови, Мадейра, Северна Африка, Азия отъ 60° сев.

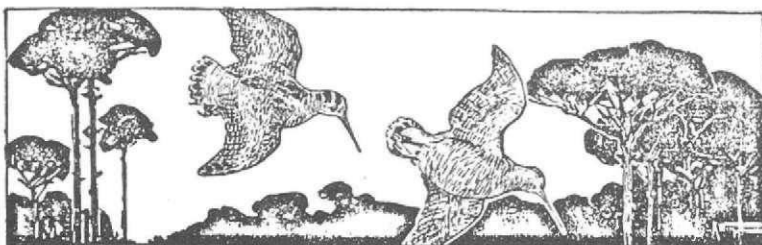
ширина, чакъ до Хималаитъ, а на изтокъ до Япония.

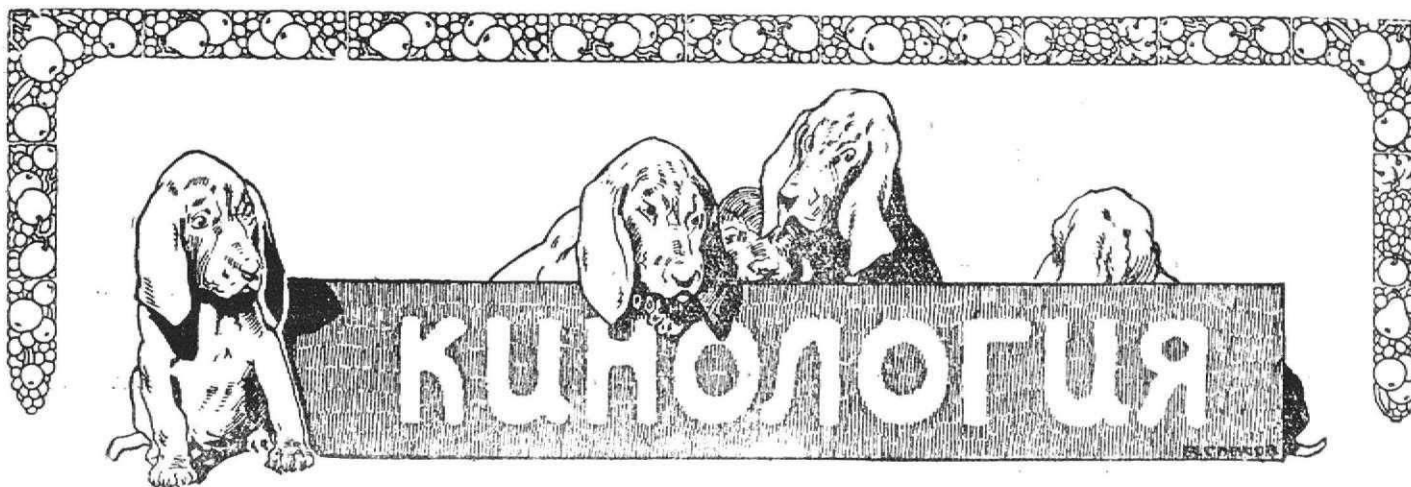
Презъ зимата горскиятъ бекасъ напуща своитъ северни обиталища и отива на югъ и югоизтокъ чакъ до Персия, Индия и Китай. У насъ зимуватъ отдѣлни екземпляри навредъ извъ България, а въ приморието — числото на презимуващитъ бекаси се увеличава.

Положително е, че горскиятъ бекасъ гнѣзди и у насъ, но въ какви размѣри — това не е установено. Въ всѣки случай числото на гнѣздящитъ у насъ бекаси е доста незначително. Тѣпърва, когато интереса къмъ тая птица се засили у нашитъ ловци, ще може да се дадатъ по сигурни данни за това. Въ Германия е установено, че числото на гнѣздящитъ бекаси се увеличава постоянно, но, може би, това се дължи на обстоятелството, че сега повече се интересуватъ отъ бекаса.

Пролѣтъ бекаситъ пристигатъ презъ мартъ и предвѣстници сж имъ косовѣтъ, дроздовѣтъ и стърчиопашкитъ. Много често топлитъ южни и югозападни вѣтрове преждевременно докарватъ много-очакванитъ гости. Есенни прелети започватъ презъ септемврий и продължаватъ чакъ до края на ноемврий. Къмъ срѣдата на априлий започва времето на мжтенето. Въ плитко гнѣздо, изградено съ голѣмо изкуство върху самата земя, женската бекаса снася 3—4 яйца, съ червеножелтеникава основна боя съ сиви и кафяви точки, петна или спиралки. Малкитъ бекасчета се излупватъ въ три седмици и веднага следъ подсушването следватъ майка си. . . Цвѣта на оперението на малкитъ бекаси е отлично приспособенъ къмъ цвѣта на околната срѣда — сухата шума, която покрива горската почва. Когато малкитъ се застрашаватъ отъ непосредствена опасностъ, майката съ приструвкитъ се мжчи да отвлѣче притивката далече отъ нежно обичанитъ рожби; при опасностъ тя ги прениса или съ човката си, или между човката и гърдитъ или най-сетнѣ, между краката. При извънредни обстоятелства твърдятъ, че бекаса мжти втори пътъ — това се заключава отъ намирани млади бекаси въ края на лѣтото.

Бекаситъ е изключително горска птица. Тя предпочита тихи и влажни мѣстности, кждѣто сж мекия си клонъ може безболезнено да рови за червеи и ларви. Презъ деньтъ лежи смиренно въ нѣкое сигурно кѣтче и чакъ когато сч смирачи става пѣргавъ и трѣгва да търси храна ту крачащъ, ту подскачащъ. Отлично умѣе да се крие въ сухитъ трънци и ловко се провира презъ най-голѣмитъ препятствия. При своитъ прелетявания бекаситъ има любими мѣста, кждѣто се спира за денуване. Ловецъ, който желае да се наслади на ловътъ за бекаси, трѣбва предварително да знае тия мѣста, иначе, много ще ходи, но малко ще намѣри.





Професоръ М. Кокийо

Мисли върху дресировката на ловното куче.

Дресировката на ловното и полицейско куче е единъ въпросъ почти изчерпанъ. Обаче, оставатъ още много кѣтчета за разглеждане. Азъ не претендирамъ, разбира се, че ще донеса нови елементи по въпроса, още по-малко мисля да се противопоставя на сегашнитѣ методи; а искамъ само да запозная читателя съ размишленията, които ми бѣха вдѣхнати отъ четенето на известни лансирани мисли върху дресировката въ свръзка съ личнитѣ ми наблюдения и опитъ.

Преди всичко, ако се разясни философията на сегашнитѣ прехвалени методи, ще се дойде до следната основна аксиома: *Да се дресира едно куче, ще рече да се направи отъ него единъ свършенъ автоматъ — единъ видъ механизъмъ, при който различнитѣ усещания повличатъ подире си съответни действия. Две сили сж на лице: човѣкътъ — върховната интелигенция; животното — свършенъ инстинктъ съ примесъ отъ интелигентностъ. Отъ тѣзи две сили едната трѣбва да изчезне — да се унищожи за смѣйка на другата и ѣази последната е, очевидно на животното. Тази е целта на дресировката.*

Ако човѣкъ сполучи да наложи своята, воля той обявява, че кучето е добре дресирано. Ако неговата воля, напротивъ, е сломена отъ упорството на животното, той обявява: „Едно твърдоглаво“ куче и за нѣколко лева се освобождава отъ него.

Е добре, не би трѣбвало да бжде така! Защо, прочее, да не пробваме дружба, за да се опитае да съединимъ тѣзи две сили? Защо да гледаме на ловното куче, особено на полицейското, като на добиче, а не като на животно надарено често съ една необикновена интелигентностъ?

Философитѣ сж спорили на тая почва. Не желая, прочее, да откривамъ споръ върху интелигентността на животнитѣ, споръ, който не е окончателно приключенъ. Философитѣ, които сж спорили на тая почва, съ своитѣ метафизически предупреждения, по-вече сж затъмнили въпроса. И тѣхнитѣ спорове биха останали безъ всѣкакво значение, ако, за нещастие, нѣмаха едно неоспоримо влияние въ практиката. Нашитѣ методи по дресировката на кучетата свидетелствуватъ за това.

Колкото за менъ, азъ се надѣвамъ, че бждащото ще разреши тая проблема и изявявамъ моитѣ убеждения: *Животното, особено куче,*

е надарено съ известна интелигентностъ, на която много хора биха завидѣли.

Който предприеме дресировката на едно куче, би трѣбвало преди всичко, да се проникне отъ мисълта, че нѣма работа съ едно недействително същество, а съ единъ организмъ надаренъ съ разумъ. По такъвъ начинъ ще се избегнатъ несполукитѣ, които се изпитватъ при употребяването на нѣкои методи на мода, безъ да изучатъ предварително своето куче. Всѣко животно притежава свой характеръ, свои особености; за това, ако едно се подчинява на камшика, друго ще упорствува, защото не може да го понася.

Азъ имамъ единъ сетеръ, който, ловейки по свой метода, бѣше незамѣнимъ. Обаче, опитамъ ли се да действамъ по строгитѣ правила на известна метода, имахъ предъ себе си единъ неспособникъ. Ето единъ примѣръ отъ неговата странна метода.

На полето, Стопъ*) намира едно ято отъ яребици. Не далече се намира нива отъ захарно цвекло. Той следва яребицитѣ пълзейки. Тѣ криволичатъ по направление противоположно на нивата съ захарното цвекло. Кучето напуска своята стойка и почва да ги преследва косо догдето доведе ято, колкото е възможно въ правия пѣтъ. Прави смѣла стойка. Азъ съмъ отдалеченъ на около 300 метра. Моя сетеръ се обрѣща и ме гледа. Това ще рече: „внимавай, ето ги!“ Азъ разбрахъ. Но това куче е безумно! То напуска своята стойка и трѣгва въ галопъ на 100 метра разстояние на дѣсно и се качва паралелно на нивава по една височинка. Азъ съмъ изуменъ отъ тая тѣй оригинална метода. Най-после азъ го оставямъ да дѣйствува, защото ще имамъ достатъчно време да го поправа следъ развръзката.

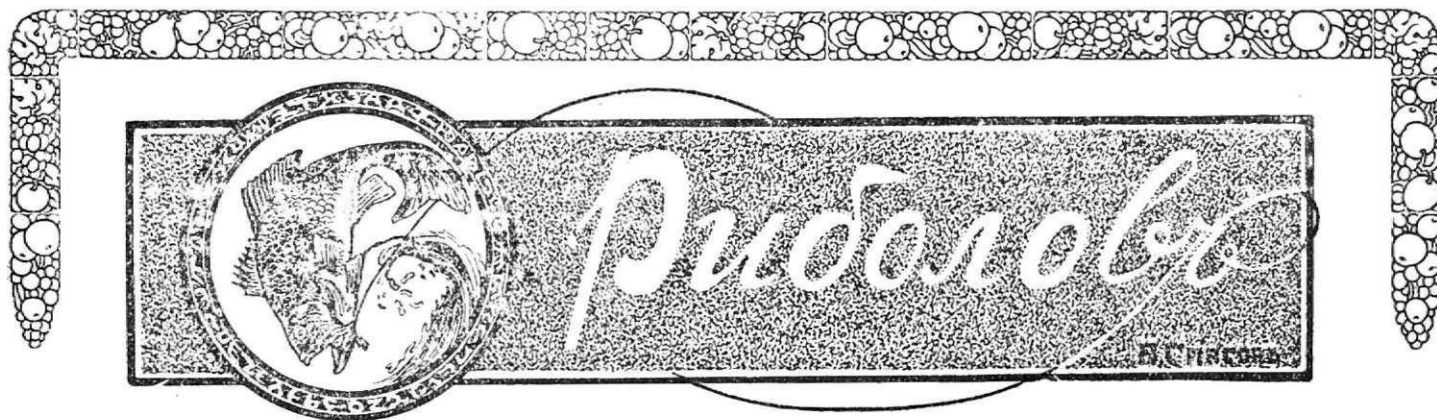
„Стопъ“ пристига на другия край на нивата, и азъ го виждамъ да се връща къмъ менъ пълзейки отъ време на време издигайки своята хубава, изразителна глава. Разбрахъ. Съ готова пушка азъ чакахъ. И ето че изведнажъ яребицитѣ, по-забъркани отъ и менъ, се втурнаха въ краката ми. Едно „апортъ“ и фокуса е изигранъ.

Той поднови много пѣти следъ това тази маневра! Това е, прочее, резултатъ отъ работа на разума. Какво щѣше да стане, ако бѣхъ го спрѣлъ

*) Името на кучето.

съ едно внезапно изсвиркване по средата на неговата хубава тактика? Това, разбира се, което той направи, не бѣше тѣрде по правилата. Често други ловци го третираха за „лудо куче“. Тѣ не познаваха Господинъ Стопа. Заклучихъ отъ това че най-важната фаза при дресировката на кучето е тая — приспособяването на ловеца къмъ своето куче. Трѣбва да опознаемъ своя другаръ, да се помжчимъ да разберемъ неговата индивидуалност и характеръ, да знаемъ да му говоримъ, т. е. да предаваме своята мисль, безъ да прибѣгваме да си служимъ съ гласа. И това може да бѣде само ако обичаме нашето куче, ако е нашъ другаръ всѣки моментъ. За да съществува тая хармония, трѣбва задруженъ животъ. Така всѣкой ще опознае характера на другия и всѣкидневнитъ търка-

ния ще оправятъ кривитъ страни на характеритъ. Кучето научава малко по-малко езика на Вашитъ жестове и пози, както и Вие ще разбирате неговитъ движения. Но Вий ще ми кажете, че трѣбватъ две условия мжно изпълними: едно-умно куче и единъ господаръ, който да бѣде добъръ психологъ. Е добре! Да! Ако Вашето куче не е умно, защото има у животнитъ, както и у хората, такива, които природата не е надарила съ еднакви способности, откажете да направите отъ него едно „добро куче“; но, ако Вие не отидете до край въ своята дресировка, т. е. не обичате достатъчно вашето куче — откажете се също и отъ удоволствието да правите ловъ съ куче, съ което не се разбирате добре.



Пенчо Дрънски

Зимниятъ ловъ на риба подъ леда.

Известно е, че още съ пързитъ по-хладни дни на есенята, рибата въ блатата и рѣкитъ почва да се събира на орляци по дъното на дълбочинитъ и да търси удобни мѣста за презимуване. Съ застудяване на времето, движенията на рибата ослабватъ, жизнедеятелността имъ е намалала, тѣ почти преставатъ да се хранятъ, докато най-сетне, когато настѣпи зимата и ледъ покрие навсѣкжде водата, рибата изпада въ едно полусънно състояние и заспива своя зименъ сънъ, единъ видъ летаргия. И презъ зимата рибата въ блатата и рѣкитъ почти не проявява движение. Шарана обикновено избира ямитъ на по-голѣмитъ дълбочини съ тинесто дъно и тамъ ще го намѣримъ въ голѣмо количество на маси заровенъ, неподвижно да лежи. Често пжти въ такова шараново леговище се събиратъ грамадно количества шаранъ, понѣкога повече отъ 10—15 хиляди килограми, отъ разни голѣмини и възрасти. Заедно съ шарана прекарватъ своя зи-

менъ сънъ и червеноперката, каракудата, лина, платиката и др. риби. Въ съседство съ шарана е и сома, който прекарва почти заровенъ въ земята по единично. Бѣлата риба, напротивъ, избира подълбоки и по-чисти, предпочитително съ пѣсъчно дъно, мѣста. По такива мѣста ще намѣримъ и платиката. Само щуката, която прекарва зимата дѣто намѣри, още продължава своя активенъ животъ, но затова тя често скжпо плаща за тая си дързостъ. Когато блатото замръзне навсѣкжде и не останатъ „душници“ за провѣтряване на водата, тя се задушва подъ леда и умира масово.

А презъ време на безснѣжна сурова зима, когато повърхността на водата замръзне и се покрие съ разенъ, гладъкъ и прозраченъ ледъ, презъ ледътъ може да се вижда ясно на 1—2 метра дълбочина и да се наблюдаватъ тия своеобразни зимни леговища на рибитъ.

Тая биологическа особенностъ на рибитъ да

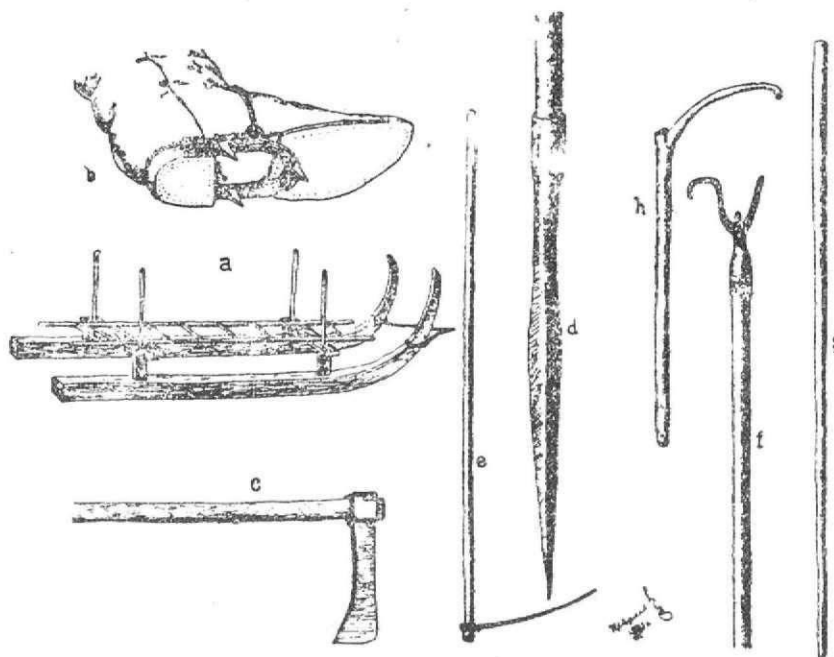
прекарать зимата въ покой, събрани по много наедно, има голѣмо практично значение за риболовството и нашитѣ рибари покрай Дунава и блатата, а сжщо и тия край рѣкитѣ, умѣло я използватъ за лова на тия риби. За цѣлѣта тѣ иматъ много интересенъ въ всѣко отношение риболовъ подъ леда, който често стократно възнаграждава труда и умението имъ. Съ него искамъ да запозная любознателния читателъ, който толкосъ малко може да чете за рибитѣ и риболовството у насъ.

Зимниятъ ловъ на риба подъ леда става при най-неблагоприятни условия, които го правятъ много труденъ и рискованъ. Той се извършва или съ неводъ, голѣма до 500 метра, влачаща се мрежа, или съ винтери, — специални мрежи капани, — или комбинирано и двата начини наедно. За работа съ невода сж необходими най-малко 12

цѣлия неводъ се растила подъ леда, като заема сжщото изходно положение, както при хвърлянето му лѣтно време съ лодки. Отъ това изходно положение невода почва да се тегли напредъ.

За цѣлѣта въжетата му (отгонитѣ) се предаватъ отъ копка на копка, които вече се копаятъ не въ страни, а напредъ и успоредно. Когато ватафитѣ смѣтнатъ, че невода е достатъчно влаченъ подъ леда, даватъ нареждане на копачитѣ да приближаватъ копкитѣ, до като най-сетнѣ се срещнатъ. На това мѣсто изкопаватъ последната обща, по-голъма копка. Отъ тукъ се изважда цѣлия неводъ, заедно съ уловената риба въ него.

Копачитѣ и подавачитѣ на върлнитѣ, следъ като сж свършили своята работа, се присъединяватъ къмъ отгонитѣ на невода и засилватъ тегленето. А двамата ватафи сж при изходната копка и



(Фиг. 1)

По-главни принадлежности къмъ невода за риболовъ подъ леда.

души, а ако студътъ е голѣмъ и ледътъ дебелъ — 14 души. Освенъ мрежата — неводъ, необходими сж още следнитѣ уреди и приспособления: а) Шейна, вмѣсто лодки, съ помощта на която се откарва мрежата и всички необходими прибори за риболовъ на самото мѣсто, кждето ще се рибува; б) Здрави ботуши за всѣки риболовецъ, подковани и снабдени съ шипове, за да се не хлъзгатъ и добре да се задържатъ върху леда; в) Две здрави брадви за разсичане леда; г) Две върлини (перипати) дълги 8—10 метра, на единия край пробити, като ушитѣ на игла, за предаване въжетата отъ копка на копка; д) Два кола (шифани), съ приспособления на единия край да се придържа по-добре мрежата о дъното; е) два сърпа за притегляне на върлнитѣ и ф) 1 или две дъски, лопати, кошове, кепче и пр.

Съ пристигането на мѣстото майсторитѣ рибари (ватафитѣ) опредѣлятъ мѣстото, откждето ще се разтели невода и копачитѣ почватъ първи да секатъ леда, като ископаватъ първата входна дупка (копка) 1'20 м. дълга и 1 м. широка. Презъ нея се растила цѣлия неводъ. Щомъ тая входна дупка бжде готова, копачитѣ почватъ да копаятъ отъ дветѣ страни на последната по на 8—10 метрови върлини, въжетата (отгонитѣ) на невода се предаватъ отъ копка на копка и по такъвъ начинъ

следятъ за правилното теглене и за положението на невода. Когато крилетѣ на невода почнатъ да излизатъ, копачитѣ и подавачитѣ напуштатъ отгонитѣ и почватъ да чистятъ и събиратъ последователно крилетѣ.

Най-важниятъ моментъ настѣпва. Торбата, която носи много радости, но често и много разочарования, приближава. Ватафитѣ предугаждатъ вече какво има въ нея, но все пакъ трепетъ се изписва по лицата имъ. Това е момента на най-голъмото напрежение, — трепета на топли надежди, които съгрѣватъ къмъ усърдие.

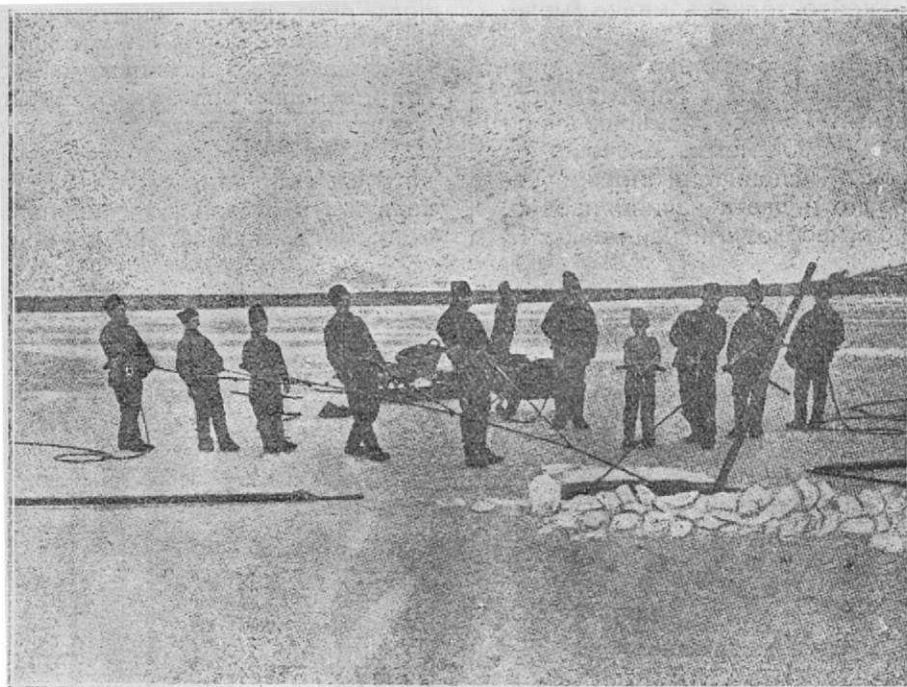
Почватъ да излизатъ единични шарани. Тѣ зачестяватъ. Всѣко едно появяване на риба се съпровожда съ шумни овации. Ето и торбата: — тиня, водорасли, корени, клечки, листа — всичко, каквото е имало по дъното на блатото е сметено и събрано като съ метла. Между всичко това преобладава рибата, която почти неподвижна се изсипва върху леда и съ опнати мрежи, съ кепчета, или направо съ ржце, се сортира и прибира въ кошоветѣ. Кошоветѣ единъ по единъ бърже се пълнятъ, отнасятъ се съ шейна при чакашитѣ на бръга каруци и направо се изсипватъ въ последнитѣ. Остава дребната риба: червеноперка, платика, косарчета, линчета, каракуда, бибанъ и пр. Една частъ отъ нея се отнася на каруцитѣ, друга частъ се по-

дѣля между риболовцитѣ, а трета часть се раздава на случайно дошлиѣ селяни, обикновенно свинари изъ околността, свинитѣ на които сжщо сж доволни, защото мрѣжата е искарала за тѣхъ цѣлъ купъ тиня, въ която има много джульонѣ (блатни кестени), които тѣ лакомо унищожаватъ.

Бърже следъ първото теглене, невода се събира и приготвя за ново хвърляне. Подобни хвър-

вземе, че една мрѣжа неводъ може да улови дневно 500—600 кгр. разна риба.

Зимния ловъ на риба подъ леда е случаенъ ловъ. Ако случайно мрѣжата засѣгне нѣкое лѣговище и заграби по-надълбоко, изкарва маса риба. Опитнитѣ рибари, които всѣкога много добре познаватъ мѣстата, кждѣто работятъ, знаятъ отчасти и зимнитѣ леговища на рибата и затова въ пове-



(Фиг. 2).

Теглене невода подъ леда.

ляния на невода, наречени „волж“, могат да станатъ два, или три пѣти най-много презъ деня.

Следъ всичко това риболовцитѣ, макаръ мокри и премръзнали отъ студъ, доволни отъ сполучливия ловъ, съ смѣхове и шеги се връщатъ въ

чето случаи успѣватъ. Нѣкои рибари, преди да отидатъ на ловъ зимно време, предварително обхождатъ блатото, вглеждатъ се презъ ледѣтъ, който въ много случай е толкова прозраченъ, че дава възможность да се вижда презъ него дъното и



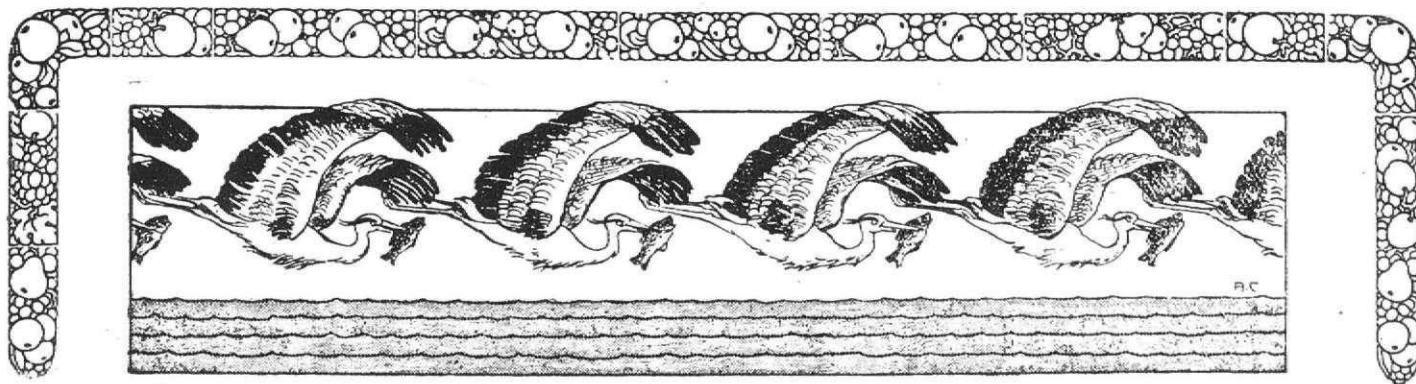
(Фиг. 3).

Предъ изтегляне на торбата.

село, за да се подсушатъ край разгорѣлия се оджакъ и приготвятъ за новъ ловъ.

Имало е случай, когато една тайфа отъ 12 души рибари, въ единъ денъ сж улавяли 7—8 хиляди килограми риба подъ леда. Такъвъ случай бѣше въ 1920 година на Кара-буазкото блато при Сомовитѣ. Но има случаи, когато риболовцитѣ, следъ като сж работили цѣлъ день, не улавятъ даже и за една чорба риба. Средно може да се

кждето забележатъ мѣтилка (размжтена вода), тамъ отиватъ и хвърлятъ невода. Други още отъ есенята следятъ за движенията на рибата и отчасти сж ориентирани за леговищата на рибата презъ зимата. Отъ такива предварителни проучвания на мѣстата, кждето е рибата, има голѣма полза и въ повечето случаи тия рибари, които ги правятъ, сполучватъ и биватъ богато възнаграждавани. Но такива мераклии майстори рибари, за съжаление, сж голѣма рѣдкость въ насъ.



М. Хрусановъ.

Износъ на кожи отъ дивечъ.

(1921—1925 година).

Колкото Висшия Ловенъ Съветъ при Ловната организация и да полага голѣми грижи за развитието на нашето ловно дѣло въ неговата ширина и, въ туй отношение, особено отъ 3 години насамъ, да се старае да приложи ония модерни средства като методъ, които даватъ резултатъ за наблюдения явленията въ живота на дѣлото, то въпреки тия усилия, ние отъ 2 години насамъ и до сега не видѣхме никждѣ въ органа на сдружениѣтъ ловци — „Ловецъ“ отбелѣзани поне събранитѣ чрезъ дружествата ония статистически цифрови данни, които да изразяватъ количеството на видоветѣ убитѣ дивечъ — данни, твърде важни за ловното стопанство.

Отъ сведенията, които Главната Дирекция на статистиката при м-вото на Търговията Пр. и Трудъ ни дава, за количество килограми износъ на кожи отъ дивечъ, можемъ по обратенъ пътъ да установимъ количеството кожи на убити за износъ само зайци и лисици, безъ обаче да можемъ да отбележимъ действително убито количество отъ всички видове дивечъ, понеже, както е знайно, кожитѣ на видоветѣ дивечъ не сж само предметъ изключително за международна обмѣна, но сж и за мѣстна консумация.

Тоя износъ за календарнитѣ 1921—1924 и за 9 месеца отъ 1925 години е следния:

нитѣ и килограмитѣ, въ сравнение съ количеството на онова за зайчитѣ и лисичитѣ кожи, излиза, че тия (въ гр.4) данни сж за много по-високоценитѣ кожи.

Отъ това 4 годишно и 9 месеци сравнение, се забелѣзва едно по-постоянно количество предметъ на износъ — средно около 50,000 кгр. годишно, когато, напротивъ, стойността е съ тенденция къмъ увеличение — отъ 7½ милиона презъ 1921 год., тя е увеличена на 22½ милиона и повече презъ 1924 г. Ако се приеме, че презъ последнитѣ 3 месеци отъ текущата година, износа ще следва въ правилна пропорция наспроти изнесеното презъ първитѣ 9 месеци въ лева стойностъ, ще излезе, че търговския балансъ за презъ настоящата година въ туй отношение, ще бжде приключенъ съ една стойностъ не по-малко отъ 27,000,000 лева, или съ едно посжлпване на кожитѣ за презъ тази година съ 4 пѣти повече отколкото цената на сжщитѣ презъ 1921 год.

Като се вземе въ предъ видъ, че 9 зайчи кожи тежатъ средно единъ килограмъ, излиза че за износъ презъ наблюдаваното време сж убити зайци както следва:

Год.	1921	=	331335	глави (бройки)
"	1922	=	320499	" "
"	1923	=	299637	" "
"	1924	=	304704	" "

Години	К О Ж И							
	отъ зайци		отъ лисици		отъ други животни		А В С И Ч К О	
	кгр.	стойностъ л.	кгр.	стойностъ л.	кгр.	стойностъ л.	к г р.	стойностъ лв.
1921	36,815	2,860,555	8,485	2,294,305	6,864	2,413,547	52,164	7,568,407
1922	35,611	5,263,804	10,723	5,882,765	7,217	7,244,170	53,551	18,390,739
1923	33,293	6,557,756	7,966	6,871,365	7,923	8,837,526	49,252	22,266,647
1924	33,856	6,829,243	6,940	7,604,163	9,707	8,199,538	50,503	22,632,944
1925	33,785	7,104,001	4,992	6,450,231	5,931	6,766,846	47,708	20,321,078

Забел. Даннитѣ за 1925 година сж за 9 месеца.

Отъ даннитѣ въ графа 2 и 3 е видно само количеството и стойността въ лева на изнесенитѣ кожи отъ зайци и лисици, а въ графа 4 е изразено количеството и стойността на кожитѣ отъ другитѣ видове дивечъ. Отъ стойността на послед-

Год. 1925 = 304067 глави (бройки) (за деветъ месеци), или за презъ цѣлата година = 405,414 бройки. Средното, следователно, количество годишно зайци, кожитѣ на които сж предметъ за износъ, възлиза на 300,000 съ тенденция къмъ

увеличение. Като се прибави къмъ това количество и толкова останало въ страната като негодна стока (разкъсани при дрането или неизползвани, закачени подъ стрѣхитѣ за да плашатъ гаргитѣ по асмитѣ) както и годната стока използвана за мѣстни нужди, установяваме по тоя начинъ, че средно годишно въ страната се убиватъ не по-малко отъ 600000 броя зайци. Средната стойностъ днесъ на единъ кгр. зайчи кожи, е 192—200 лева. При тия пѣкъ данни излиза, че презъ 1925 г. (цената) стойността на количество (45046) кгр. кожи ще достигне почетната цифра 9,000,000 лева. Като прибавимъ къмъ тая последната и стойността на месото за брой заякъ, най-скромно средно = 100 лева, то ще излезе че общо стойността (отъ кожи и месо) на убититѣ презъ 1925 годни зайци не по-малко отъ 69—70,000,000 лева.

Това сж само материални интереси отъ заяка, които разпредѣлени между организирани ловци (35,000 души) и браконьеритѣ (които споредъ г. Ив. Сокачевъ сж 5,000) се падатъ на лице около 1750 лева годишно.

Износното мито на зайчитѣ кожи е 35 лева златни 100-тѣ кгр. а въ банкноти и курсъ, определенъ отъ министъра на финанситѣ (1 лв. зл. = 15 лв. банкноти) = 525 лева. За наблюдаваното време, при тоя размѣръ мито държавата е получила най-много мито отъ кожитѣ изнесени презъ 1921 год. = 193,288 лв. при стойностъ 2,860,555 лв., когато презъ 1925 г. отъ 45,046 кгр. ще получи 236,500 лева при стойностъ 9,000,000 лв. Или излиза, че при еднакъвъ размѣръ специфично мито, последното презъ 1921 год. въ процентно е много по-високо, отколкото сжщото презъ 1925 г.

Относно количеството на убититѣ лисици при положението че 2½ броя кожи тежатъ 1 кгр., излиза, че презъ 1922 години сж убити 26,807 броя лисици, кожитѣ на които сж изнесени. Ако по сжщитѣ съображения за зайчитѣ кожи, пресметнемъ че още толкова лисичи кожи сж останали презъ сжщата година за мѣстна консумация, излиза, че него време сж убити 53,614 броя лисици. Презъ 1925 година, това количество възлиза на 28,200. При 85 лева златни износно мито, презъ 1922 г. отъ 10,723 е получено 136,718 мито при стойностъ 5,882,765, когато презъ 1925 г. е получено 72,114 лева отъ 5,656 кгр. при стойностъ 8,500,000 лева. Поради поскупването на кожитѣ, процентното об-

лагане презъ 1925 г. е много по-малко отколкото сжщото презъ 1922 година.

Установяването по сжщия начинъ на количеството убити други животни възъ основа на даннитѣ за износа, които Дирекцията на статистиката ни дава, е невъзможно, защото тамъ сж регистрирани изнесенитѣ количества на много видове кожи предметъ на износъ, а именно: отъ златки и белки, отъ дива котка, бурсуци, видри, вълци, катерици и пр. Това ще можемъ да установимъ само чрезъ ловната статистика, която, нека се надѣваме скоро ще видимъ въ списанието „Ловецъ“.

Въ туй отношение можемъ да си послужимъ по непровѣренитѣ и събрани безъ отговорностъ още предварителни данни отъ митнишката администрация. Споредъ тия сведения презъ тая година за 8 месеца е изнесено кожи отъ златки и белки 212 кгр. за 3,017,100 лв.; 157 кгр. отъ видри за 925,000 лв.

Заслужава да се отбележи и количеството кожи отъ катерици, за които нито Главната Дирекция на Статистиката, нито Отдѣлението за митницитѣ има отдѣлни сведения. Въ туй отношение фирмата Д. Величковъ & Братъ отъ София ни съобщава, че презъ тая година сж изнесени 18,000 броя кожи отъ катерици.

Не безъ интересно заслужава да се отбележи за сведение и размѣра на митата, съ какъвто размѣръ се облагатъ кожитѣ отъ дивечъ при износа. Така споредъ днесъ дѣйствующата въ сила митнишка тарифа, за износнитѣ стоки, кожитѣ се облагатъ 100-тѣ кгр. въ банкноти по курсъ 15 както следва:

Отъ зайци	= 525 лв.
„ лисици	= 1,275 лв.
„ златки и белки	= 30,000 лв.
„ дива котка	= 1,200 лв.
„ бурсуци	= 750 лв.
„ порове	= 2,250 лв.
„ вълци	= 900 лв.
„ други животни	= 3,750 лв.

По данни отъ сжщото мѣсто, узнаваме цената на кожитѣ за единъ кгр., както следва: зайчи 192—200; лисичи 1057—1060; отъ златки 13,220; отъ белки 12,405; отъ дива котка 490—500; отъ бурсуци 237; отъ вълци 214; отъ видри 2362 и др. животни 1,274 лева.



Д. Кацаровъ.

Намаляването на прелетния дивечъ*)

Ловните прелетни птици — пжтпжджци, бекаси, бекасини, патици, гжски, дропли, стрепети и др. съставляват едно много богато наследство, единъ много голѣмъ капиталъ за всички ловци. Отъ този капиталъ, който ежегодно за кратко или по-продължително време гостува въ нашата страна, всички ловци бѣха доволни, защото той ний-добре ги възнаграждаваше. За съжаление обаче този капиталъ отъ който ловците до преди двѣ десетилетия прибираха само лихвите, почва да намалява: отяда се вече отъ майката, главницата, и ако намалението така отива и за въ бждаще, нѣма да бжде много далечъ деня, когато и този дивечъ ще става все по-голѣма рѣдкостъ, до като нѣкои видове отъ него съвсемъ изчезнатъ въ известни мѣста. Нека вземеме за примеръ *пжтпжджкѣтъ*. Въ Франция, Белгия, Германия той е вече рѣдкостъ, особено въ Франция, гдѣто е почти изчезналъ, благодарение на ловенето му, което по-рано, споредъ французкитѣ закони, се е допускало презъ цѣлата година, даже и когато лупи

У насъ пжтпжджцитѣ прелѣтватъ къмъ средата на априлъ м-цъ и се настаняватъ да гнѣздятъ по всичкитѣ посѣви и ливади. Но любими за тѣхъ мѣста сж Дунавската и Тракийската равнина, особено въ по-влажнитѣ почви, прорѣзани отъ вадички и рѣчици. На всѣкъжде обаче, гдето има посѣви, даже по най-високитѣ поляни на Рила, Витоша, Родопитѣ, Средня гора и Стара планина, пжтпжджцитѣ отсѣдатъ и гнѣздятъ. Развитието на земледѣлието, което се отразява стеснително за другия дивечъ, за пжтпжджка е благоприятно.

Есеннитѣ прелитания на пжтпжджцитѣ, така нареченитѣ пасажи, отъ севернитѣ мѣста и Унгарската равнина у насъ почватъ отъ края на м-цъ августъ и траятъ до кждѣ кръстовденъ, а мѣстнитѣ пжтпжджци отлетяватъ на югъ къмъ средата на септември и много закжснели чупила оставатъ дори до средата на октомври м-цъ. Ала едновременно огромни пасажи въ Софийско, Пловдивско, Бургаско, Варненско и по др. мѣста изъ България, известни на по-старитѣ наши ловци, сега ги нѣма. И не сж българскитѣ ловци причината за това, защото у насъ никога не е имало такова масово излавяне на пжтпжджцитѣ, както по другитѣ мѣста. Истина, преди освобождението, и нѣколко години следъ това, жителитѣ покрай Черно море практикуваха ловенето на пжтпжджци съ мрѣжа, така наречена *пърлига*. Даже въ първия законопроектъ за лова този начинъ на ловене пжтпжджци се допускаше срещу билетъ отъ 3 лева, съ валидностъ два месеци — отъ 15 августъ до 15 октомври. Това обаче не се допустна въ новия законъ за лова и пърлицата изчезна отъ употребление.

Причинитѣ за застрашителното намаление на пжтпжджцитѣ трѣбва да се търсятъ по крайбрѣжията на Средиземното море: въ Триполи, Египетъ, Марсилия, Сицилия, и Испания. По морскитѣ крайбрѣжия на южна Италия има мѣста, гдето на едно пространство отъ 1—2 квадр. километри се улавятъ повече отъ половинъ милионъ пжтпжджци въ време на пасажа. Белгия сама консумира

годишно 400,000 пжтпжджци. Англия консумира тройно повече, а само въ пристанището на Марсилия се стоварятъ годишно повече отъ половинъ милионъ пжтпжджци. Тѣ се товарятъ на параходитѣ отъ Африканскитѣ крайбрѣжия въ количества отъ 50 до 100,000 парчета и се препращатъ до голѣмитѣ европейски пристанища — Марсилия, Генуа и др., или пъкъ направо въ Англия. Ето, прочее, гдето става масовото изстребление на пжтпжджцитѣ, а това е именно и причината за тѣхното бързо намаляване. И за да спре това грозно унищожение изобщо на прелѣтнитѣ птици и да се запази отъ расипване този общъ капиталъ, нуждни сж *международни съглашения и мѣрки*. Защото нищо не се постига, ако една държава пази най-грижливо известень прелѣтень дивечъ, а съседнитѣ ней немилостиво го изстребляватъ. Ето защо още презъ 1905 годича на международната конференция, която е засѣдала въ Парижъ и която е имала за целъ да изработи нуждитѣ мероприятия за запазване на *полезнитѣ за земледѣлието птици*, е била взета следующата резолюция:

§ 3 чл. 8. *Всички, които влизатъ въ конвенцията, се задължаватъ строго да забранятъ купуване, продаване и превозъ на всѣкакви птици ловъ (дивечъ) презъ времето когато този дивечъ е за браненъ*“.

Нѣкои отъ държавитѣ — Германия, Франция, Австро-Унгария и Швейцария — се съгласиха по този въпросъ, а Англия отговори отрицателно.

Първиятъ международенъ ловенъ конгресъ въ 1907 год. взе резолюция въ сжщия духъ, а втория международенъ ловенъ конгресъ, който се събра въ 1910 год. въ Виена, взе следната резолюция:

„*Вториятъ международенъ ловенъ конгресъ въ Виена, 1910 година, счита напълно желателно и необходимо, щото въ всички държави лова на пжтпжджци едновременно да се прекратява и по възможностъ по близко до датата, когато, този дивечъ напуска нашитѣ мѣста. Всѣка търговия и преносъ на тѣзи птици абсолютно да се запрети презъ забраненото за биене време*“).

Ала скоро следъ това избухнаха войнитѣ и резолюцията на Виенския ловенъ конгресъ, по всичко изглежда, че е останала мъртва буква.

Дали решенията на състоялия се т. год. международенъ горски конгресъ въ Гренобълъ (Франция) 8-а секция — въ защита изобщо на фауната и въ частностъ на птицитѣ — ще иматъ нѣкакавъ реаленъ отзвукъ ще покаже времето. Едно обаче е ясно, като бѣлъ денъ, че ако за въ бждаще не се установятъ нѣкои строго спазвани международни задължения по запазването както на пжтпжджцитѣ, тѣй и на другитѣ прелѣтни птици, то следующитѣ поколения ловци нѣма вече да се радватъ на този благодатень дивечъ.

*) Като допълнение на писаното въ „Ловна Просвета“ бр. 5.: Изстребление на прелѣтнитѣ птици въ Египетъ.

*) Въ този конгресъ отъ страна на България взе участие покойния А. Кифановъ, тогашень инспекторъ по лова при м-вото на земледѣлието.



Аленъ Макъ.

ДЪДО ГЕРО.

Следъ десетъ години, преминати въ бури и войни, азъ отново посетихъ дебрите на Берковския балканъ.

Берковица е все така малка, безнадеждно притисната къмъ снагата на засмѣния, въ пролѣт-на зеленина, Балканъ. Само новата желѣзнопътна станция край града, внесе разнообразие въ картината, дълбоко запечатана въ умътъ ми отъ преди десетъ години.

Свѣтло и незабравимо минало! Нима ти бѣ само единъ мигъ въ загубената младостъ, която увѣхна преди да узрѣе? Дълбоко и силно скърбя за тебе, минало! За твоята красота, непринудена веселостъ, чисти и свежи удоволствия, животъ преминалъ, азъ скърбя! Противно ми е всичко на суетното и кипящо днесъ, въ което живота тече подъ напора на нѣкаква кървава буря и всѣка усмивка е плачъ, притворство или острие на ножъ, готовъ да се забива въ човѣшкитѣ гърди, управляванъ отъ невидима, но неотразима ръка.

Припомнямъ за Васъ преминали дни, и въ ушитѣ ми звучи напѣвътъ на забравената пѣсень:

... Какъ мисли рой той буди въ менъ

За младини, за роденъ кжтъ...

За добри другари, въ които жажда за земни велелѣпия, не бѣ помрачила свѣтълъ духъ и потока на похоть и желания не бѣ угасилъ топло и другарско сърце. Такива хубави другари ме викаха преди десетъ години, въ слупена берковска кръчмица — носяща громко и многозначуще прозвище: *клубъ на ловци*. Пушекъ и остра, апетитна миризма отъ печенъ дивечъ. Най-крехкитѣ части отъ недавна убита мечка, се препичаха на изобилна жаръ и миризмата имъ се разнасяше изъ цѣлата околностъ, като призивенъ зовъ за всички берковски гастрономи.

Тукъ ме посрещнаха дружно и радушно, както само ловци посрѣщатъ. Кръчмарьтъ, въ когото сжщо удряше сърдце на ловецъ, и който при такива компании, като днешната, ставаше най-добъръ мющерия на своята чиста стока, тутакси поднесе въ овехтѣла прѣстена паница цѣлъ купъ мечешки пържоли и наденици, а две оканици, чисто, тамазлъшко вино, искрѣше като кехлибаръ...

Дѣдо Геро.

На жгѣла на масата, предъ четвъртинка люта гроздовица, седѣше замисленъ едъръ старецъ, чиито посърнали, но голѣми и изразителни, очи ме изглеждаха съ любопитство. Това е дѣдо Геро, знаменита личностъ въ берковския ловенъ свѣтъ. Единъ отъ онѣзи стари, наивни, добродушни и опитни ловци, които единъ по единъ напушчатъ тоя свѣтъ, заедно съ тѣхни вѣрни шишенета

и последнитѣ рогачи и глигани на нашитѣ осиротѣли планини. Дѣдо Геро... който знае всѣка пжтека, всѣко поточе, долъ и сипей по необятния Балканъ, който води безпогрешно всѣка ловна компания къмъ заветната й цель, който поставя на сигурна „пусия“ пушкитѣ и пуска кучетата тамъ, гдѣто кракъ човѣшки не е стѣпялъ и гдѣто леговището потайно на плаха сѣрна малцина смъртни сж видѣли. Дѣдо Геро, безъ чието непретенциозно войводство изъ балканския лабиринтъ, голѣмитѣ теоретици на ловното дѣло отъ моя теркъ, съ години ще се скитатъ, безъ да помиришатъ печенъ сърнешки дробъ... Дѣдо Геро, който самъ на грѣбъ носи, изпѣвайки вѣрлитѣ балкански пжтеки, по двѣ убити сѣрни и пакъ има сили да изтрѣгне изъ рунтава грѣдь старославна юнашка пѣсень:

„Янка презъ гора вървѣше,
Съ крушево листе свирѣше
И на гората думаше:
Горо ле, горо зелена,
Имашъ ли вода студена,
Като за нази юнаци...

А кога, следъ сполучливъ ловъ, насѣдали край буенъ огънь, съ незаглушимъ апетитъ, нетърпеливо чакаме да се изпече на запрацялата жаравна голѣмия сърнешки дробъ, дѣдо Геро все ще намѣри нѣкой новакъ и ще го накара напразно да търси жлъчката... Хитриятъ старикъ се подсмива добродушно, подмигва съ око и по лицето му се чертаятъ тънкитѣ нюанси на непритворенъ хуморъ:

— У книгитѣ го не пише, дѣдовото; трѣбва да дойдешъ на Балкана, за да разберешъ, че сърнешки дробъ жлъчка нѣма — адета му е отъ турско, дробътъ край, хе, такъвъ, огънь да се препича. Башъ ловджията сърнешки дробъ въ града не носи — на балкана го яде. Казвамъ ти, по е сладъкъ отъ царска госба...

Дѣдо Геро, който надхвърляше 70 години честитъ животъ на воленъ балкански ловецъ, отъ недавна скри въ можщи гърди три болки, които като три червеи вече гризѣха и рушеха здравето на тоя Херкулесъ.

Смъртта на единчѣкъ синъ — смъртъ на войнъ, намѣрилъ гробъ нейде далеко по мечтани синури на родната земя — хвърли първата сѣнка върху веселата и непринудена усмивка на стария ловецъ.

— Ехъ, утешаваше се наскърбения баща, защо съмъ го чувалъ, ако за царщината животъ не даде, кога затрѣбва.

Другари на убития единственъ дѣдовъ Геровъ синъ, разправяха съ възторгъ за неговото

геройство и за славната смърт, с която рядко човек умира. Тия приказки стигаха до дядо Геровити уши и с тях се утешаваше мъжкото и още здраво сърдце на бащата.

Но скръбта, която старецът отпращаше от душата си с гордото съзнание на българин от доброто старо време, която се заглушаваше с чести ловни преживявания из любимия Балкан, сви гнъздо в сърдцето на дядовата Герова бабичка. Залинтя тя, низко надъ очи спусна овехтял чемер. Започна да забравя примърната съпруга на ловеца първата длъжност, която тъй много ценеше нашият Геро — не преглеждаше тя рано сутрин овехтялата мешинена чанта, не туряше там къс пресен хляб, глава двъчестан, сланинка и похлупци сол и пипер...

Скоро дядо Геро изгуби последния си другар в залъза на своя живот.

Оставаше му само една връзка с минали спомени — неговото овехтяло шишане, което бѣ запомнило петдесет години лов по тия балкани и по приклада на което „чертами и резами“ дядо Геро бѣ написал един дълъг поменик от убити мечки, рогачи, глигани и сърни. Но скоро този свещен реликвий на живота, бѣ загубен безвъзвратно за нещастния старец — през време на ромънската окупация, последвала нещастната балканска война, ромънец задигнал тоя нѣм, но незаменим последен другар на дядо Геро, въроятно, за да краси сега нѣкой букурешки музей.

Опустъ свѣта за добродушния ловец. Всичко минало се рисуваше въ първобитната фантазия на старика, като угасналото домашно огнище въ студен зимен ден, въ което грижлива ръка нѣма нивга да запали животворен огън. Въ това състояние на духа едни изпадат въ религиозен мистицизъм, други пшкат и умират под гнета, под вѣчния гнет на скръбит, трети прѣтрѣпват и стават безучастни към тях, а нашият дядо Геро намѣри утѣха въ ракията — въ лютата ракия, която като убива за малко скръбта, сломява за винаги последнит вѣйки на жизненит сили. И почна той да изсипва наеднажъ въ голѣмит си уста петдесетничето и съ премрежени очи да блуждае въ сивия дим на слупената кръчма.

Дядо Геро остана безъ пушка и продължаваше да придружава ловнит компании, отъ подаянията на които преживѣваше последнит си дни. Въ пояс носѣше чифте пищовѣ, който зевзек нѣкой му подарил, а ръждасяло тенекиено тасче висѣше отгорѣ. То имаше специално предназначение: да не мие, както се изразяваше старика, младит ловци, ако би нѣкой при среща съ мечка да се поизцапа... най сетне и такива работи бѣ

видѣлъ дядо Геро презъ своята дълга ловна служба.

Пищова, който бѣ предмет на толкова смѣхъ между другарит на стария ловец, имаше специално предназначение: съ него той безстрашно нахлѣтваше въ мечешкит скривалища и щомъ вдигнѣше страшния звѣрь, гърмежа на безопасното оръжие предупреждаваше трепетно очакващит на позициит ловци. И азъ бѣхъ щастливъ да чуя еднажъ гърмежа на този пищовъ и горолонния викъ, изтрѣгнатъ изъ мощнит гърди на балканджията:

„Вардетеее... мечката!“

Чухъ, какъ тя гъпче съжит въ гжстака под мене; сърдцето ми неудържимо затуптя, и страхъ загнездѣ отъ детинство въ подсъзнанието, предизвика неудържими конвулсии на ръцет. Пушката трепереше като листъ на трепетлика въ тяхъ и за мигъ премина презъ ума ми, че дядо Геровото тасче най-първо за мене ще потрѣбва... Отъ този срамъ, който за винаги би помрачилъ моето ловно щастлавие, ме спасиха стоящит под мене берковски другари, които се уплашиха повече отъ мене и съ виковет си прогониха дивия звѣрь. За това непочтенно, отъ гледището на ловната етика, деяние, всички се зарадвахме, освенъ страстният и незамѣнимъ мечкоубиецъ Митко Ангеловъ и, разбира се, нашият дядо Геро, който при първата среща следъ неудачния ловъ презрително ни изгледа и съ омерзение плю, извършайки глава: „Язъкъ Ви за писанит чифтета, за англишкото джепане и за куршумит Ви. Дѣ да бѣше моето шишане...“

Дълбока въздишка се откри изъ запотени и корави гърди...

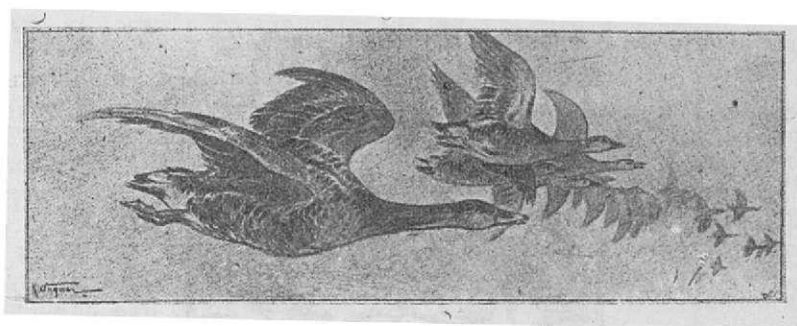
И сега, когато отново азъ посетихъ тоя прекрасенъ кътъ на родината, свързанъ съ толкова хубави спомени за мене и за моит първи стѣпки въ лова, азъ потърсихъ този милъ, добродушенъ и незамѣнимъ другаръ — Дядо Геро...

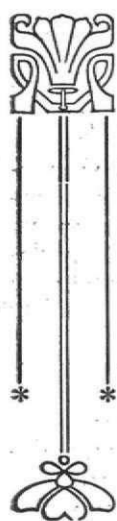
Уви! Отдавна бѣ спрѣло да бие коравото сърдце на стария балкански ловец, червеи бѣха прояли жилавит гърди.

И ме обхвана неудържимо желание да се поклоня предъ оная купчина буренясала прѣстъ, където се покоеше последната останка на добрия Дядо Геро. Може би, това бѣ смѣтно и скръбно желание да се поклоня и предъ умрѣлит си надежди за нови безгрижни ловни преживявания всредъ милия роденъ Балкан, който нѣвга гъмжеше отъ елени, глигани и сърни...

Но... никой отъ мнозината, преживѣли щастливи минути съ дядо Геро, не знаеше неговия гроб...

Генишъ-ада, 1925 г.





Ловецътъ.

Настава жетва, по полята
Пѣсни и шумъ и жегъ вредъ;
Единъ ловецъ къмъ гората
Съ безгриженъ взоръ върви напредъ.
Вечъ късна есенъ е. Листата
Умиратъ, капятъ съ изгледъ блѣдъ,
Ловецътъ бърза къмъ гората,
Усмихнатъ крачи все напредъ!
Покрива снѣгъ дебелъ земята,
Рѣки, води, сковани въ ледъ;
И пакъ ловецътъ къмъ гората
Все по засмѣнъ върви напредъ!

В. Ж.

Ловцитѣ въ поговорнитѣ и поезията на културнитѣ народи

Най-добриятъ ловецъ често се връща съ празна торба.

Стариятъ ловецъ, макаръ краката му да не държатъ и очитѣ му да не довиждатъ, до гробъ обича за ловъ да разправа и за ловъ да му разправятъ.

Не всѣки, който носи ловна пушка е ловецъ.

Единъ нервозенъ човѣкъ, не може да бжде добъръ ловецъ.

Добриятъ ловецъ по кучето се познава.

Ловецътъ има свое време и дивечътъ сжщо има свое време.

Задъ тиха мисълъ и блѣстящи очи се крие единъ ловецъ.

Само благородния животъ на ловеца е обкржженъ съ много въздухъ.

Въ гората и полята ловецътъ търси своитѣ приятели.

На ловеца и на влюбения крачкитѣ не сж сжпи.

Пролѣтъ съ май и съ рози е за поетитѣ и женитѣ — октомврий съ есенния вѣтъръ е пролѣтъта за ловцитѣ.





Нейно Царско Височество Княгиня Надежда, Августейша сестра на нашия царь, сега Херцогиня Вюртенбергъ, и следъ напускането на своето Отечество — България — не е престанала да се интересува отъ нея. Едно отъ доказателствата за това е изявеното отъ нея желание да получава списанието „Ловна Просвѣта“, известно на редакцията чрезъ двореца на Н. Величество. Нейно Величество Херцогиня Надежда, като българска княгиня, се отличаваеше съ своята обичъ къмъ нашата природа, свойственна на цѣлия ни царски родъ. Като добъръ и срастенъ ловецъ Нейно Височество познава българския ловенъ спортъ, българския ловецъ и фауната на българската природа. Тя иска да запази своитѣ връзки съ миналото, съ ония преживѣвания на хубавия ловенъ спортъ, които не еднажъ е имала изъ чертозитѣ на нашитѣ балкани, по цѣфналитѣ синури на българскитѣ ниви и често въ близостъ на наши ловци, които пазятъ въ душата си най-искренни почитания къмъ нея.

Ловна просвѣта е силно пласкана отъ изказаното желание на Нейно Царско Височество. Редакцията цени това желание, като най-скъпа награда, за усилията, които трѣбва да полага за все по-добрата уредба на списанието, при най-неблагоприятнитѣ условия, при които у насъ изобщо е поставено сериозното четиво.

Сърдечно благодарейки на Нейно Царско Височество за това внимание, редакцията приветствува скъпата за всѣки български ловецъ княгиня и желае ѝ: щастие и радости въ живота.

Едно неумѣстно запрещение на сърнитѣ. Анхиалския лѣсничей е ходатайствувалъ, а министрътъ на земледѣлието съ заповѣдъ, е запретилъ биенето на сърнитѣ въ цѣлата Анхиалска околия за срокъ отъ 5 години.

Ето едно ново проявление на пълно неразбиране интереситѣ на ловното стопанство. Да се запрети единъ дивецъ съ цель за запазване и развъдъ е безспорно добродѣло, но когато това запрещение не е съобразено съ здравия смисълъ, отъ него вмѣсто добро, може да се очаква само лошо. Забранения районъ обхваща, преди всичко, единъ много голѣмъ районъ. Така че охраната му не е възможна. А развъдникъ безъ охрана, е само една книжна мѣрка, безъ резултати. Птищата на браконьеритѣ се откриватъ на широко. Къмъ браконьерство се поощряватъ и ония ловци, чиято слѣба култура ще ги накара да си кажатъ: щомъ като запрѣтиха да ходимъ навредъ изъ нашитѣ земти-

ща съ позволително, ще се криемъ и пакъ ще биемъ. Пъкъ ако ни срещне горскитѣ, единъ бутъ и за него ще има...

Ние познаваме отлично района на Анхиалска околия, гдето се развъждатъ сърни. Той е обширенъ, гористъ, обхващащъ по-вече отъ $\frac{1}{2}$ милионъ декара. Доста бѣ да се обяви за развъдникъ едно централно мѣсто отъ 50—60000 декара, особено района Говъ тепе, Болбуля, Ортото, за да се усигури единъ отличенъ резервуаръ за сърнитѣ, обаче тоя районъ трѣбва да се охранява съ специални пазачи. Околността можеше да бѣде свободна за ловъ и сърнитѣ щѣха да се запазятъ много по-добре, а сега, недобросъвестнитѣ ловци ще бродятъ на всѣкжде „за зайци“, а ще биятъ сърни.

Надѣемъ се, че Анхиалското ловно дружество ще корегира грѣшката на лѣсничей.

СЪОБЩЕНИЕ.

Царскитѣ естествено-исторически музей въ София съобщава, че Орнитологическия институтъ въ Будапеща, съ цель да се запознае съ живота и странствуванията на прелетния скорецъ скакалецъ (Pastor roseus Linné), е уловилъ презъ настоящата 1925 год. 2700 прѣчета отъ тая птица, на която върху единия кракъ е поставилъ металически прѣстенъ. На прѣстена е отбѣлзванъ порядния №, подъ който е регистрирана и пуштната птицата и надписа Ornith Közp. Budapest.

Унгарскитѣ Орнитологическия институтъ е разпратилъ циркулярна молба до всички орнитолози, естествоизпитатели и ловци, разгласена чрезъ вѣстникитѣ и списанията на странитѣ, въ които се среща тоя скорецъ скакалецъ (Pastor roseus Linné) (Румжния, България, Турция, Южна Италия, Армения, Кавказъ, Туркестанъ, Персия, Белуджистанъ, Авганистанъ и Индия), съ която моли тия лица, въ случай че заловятъ или убиятъ така маркиранъ скорецъ скакалецъ, да съобщатъ въ Орнитологическия институтъ въ Будапеща, Унгария, за мѣстото и времето на залавянето и убиването.

Царскитѣ естествено-исторически музей въ София отъ своя страна моли всички наши съзнателни граждани, учители, естествоизпитатели и ловци, като иматъ предъ видъ, че скорца скакалецъ (Pastor roseus, Linné) е една много полезна птица въ насъ, безъ да я преследватъ и убиватъ нарочно, да следятъ и въ случай че попаднатъ на маркирани заловени или убити птици отъ тоя видъ, да ги изпратятъ въ естествено-историческия музей на Н. В. Царя въ София п съобщатъ точ-

но времето и мѣстото на залавянето или убиването ѝ. Заедно съ това да изпратятъ, сжщо въ музея и самата птица, или най малко металически прѣстень отъ нея.

Царскиятъ естествено исторически музей ще добави още, че преди всѣхитѣ метода съ маркиране на животнитѣ, особено пгиди и риби, съ цель да се изучи тѣхната биология, се е прилагалъ твърде много и почти всѣкога е давалъ много ценни резултати. Така, чрезъ него се установи че щъркела презъ своето „есенно“ странствуване на югъ, стига дори до южна Африка. Тоя методъ съ успѣхъ бѣ приложенъ да се установи и факта, че (*Anquilla vulgaris* Linné) отъ Балтийско море прави голѣми прѣходи къмъ Атлантическия океанъ, ко-

гато калкана (*Rombus maximus* Linné) не се отда-
лечава много отъ брѣговетѣ, кждето става не-
говия ловъ.

Колкото се отнася до случая съ скореца ска-
калецотъ и последнитѣ маркирания, правени съ
него, Царския естество-исторически музей ще следи
съ най голѣмъ интересъ за резултатитѣ, които ще
получи Орнитологическия институтъ въ Будапеща
отъ своето първо следъ войнитѣ приложение ме-
тода съ маркирането на 2700 броя отъ тая птица
и съвременно ще запознае българското обще-
ство съ тия резултати, които ще бждатъ, безспорно,
отъ голѣмо научно и практично значение за зе-
мледѣлското ни стопанство.

НАША ПОЩА

София — Г. Д. Живковъ, контролоръ при
контролата на приходитѣ ни пише: „Получихъ
списанието „Ловна Просвѣта“ отъ което съмъ въз-
хитенъ. То се явява точно на време и крайно не-
обходимо списание, особено за младитѣ и неопит-
ни ловци, слабо познаващи родната фауна и твърдо
вѣрвамъ, че ще бжде добре посрещнато и съ най-
голѣмо удоволствие четено отъ всѣки ловецъ.“

Никополъ, Маринъ Балтаджиевъ — учи-
тель. Статията Ви ще помѣстимъ въ бр. 7. Бла-
годаримъ Ви и за добрата преценка, която пра-
вите за списанието. Поощренията, които отъ вредъ
ни изпращатъ мнозина ловци, идатъ да покажатъ,
че списанието задоволява една назрѣла нужда. На-
шата цель ще бжде съ подкрепата на жадуващитѣ
хубаво ловно четиво български ловци, да създа-
дадемъ отъ „Ловна Просвѣта“ едно напълно мо-
дерно ловно списание по типа на западноевро-
пейскитѣ такива. Редакцията разчита, че навредъ
изъ страната ще се намѣрятъ ловци, които да се
грижатъ за разпространението на списанието —
необходима предпоставка за достигане тая цель.

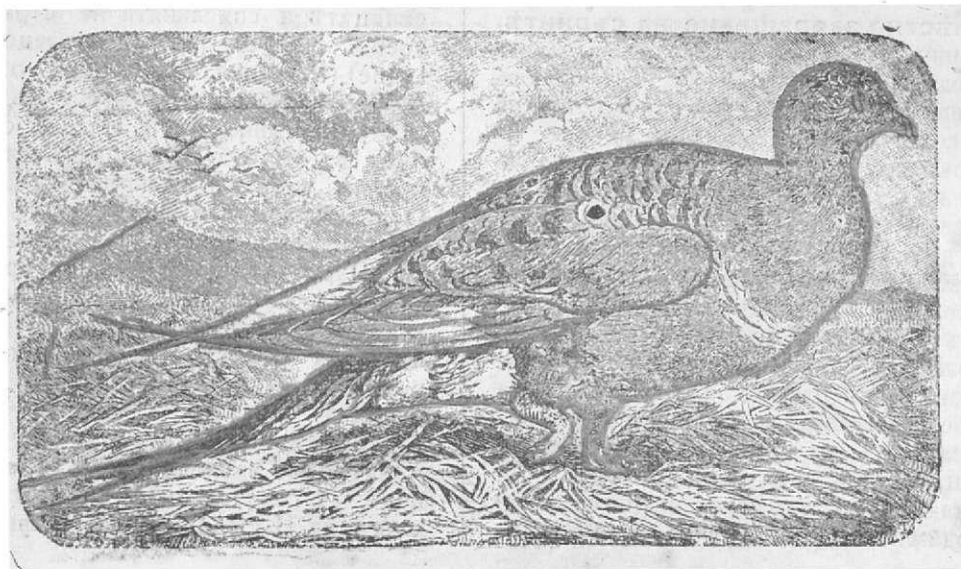
София — Старъ ловецъ И вие съ огор-
чение прочетохте крайно несериозната статия на
г. Груева въ брой 284 на в. „Радикалъ“ по поводъ
новия законопроектъ за лова. „Ловна Просвѣта“

държи всѣкога да защитава интереситѣ на лов-
ното дѣло и ловното стопанство въ страната. По-
ради общия характеръ на въпроса и широкия ин-
тересъ за всички ловци, нашиятъ главенъ редакторъ
е изпратилъ статия за списанието „Ловецъ“.

Редакцията на списанието отправя апелъ
къмъ всички абонати на „Ловна Просвѣта“ да по-
бързатъ съ издѣлжението на абонамента си.

За да може при промѣна на мѣстожител-
ството да се експедира правилно списанието, сжщо
така умоляватъ се абонатитѣ да съобщаватъ въ
редакцията съ отворено писмо новиятъ си адресъ.
Ако нѣкои отъ абонатитѣ не е получилъ нѣкой
брой, то нека се има предъ видъ, че администра-
цията изпраща списанието редовно на всички, и
въ случая книжкитѣ се губятъ по пощата или по-
падатъ въ чужди ржце. Въ такива случаи молимъ
абонатитѣ да съобщаватъ веднага въ редакцията
за да нареди потрѣбното.

Календарче „Ловна Просвѣта“ — спретнато
и богато илюстрирано, съ много интересно съдър-
жание излезе отъ печатъ. На нашитѣ абонати се
изпраща по 5 лева. Календарчето доби най-раду-
шенъ приемъ въ ловцитѣ и е на изчерпване. По-
ржкитѣ да се адресиратъ до Алекси Петровъ —
аптекарь Плевенъ.



АПЕЛЪ

къмъ

ЛОВЦИТЪ ОТЪ КАМЧИЙСКАТА ДОЛИНА.

Другари Ловци,

Отъ дълги години долината на двѣтъ Камчии — Голѣма и Суха — бѣше пуста по отношение на яребицитѣ. Предимно гористия характеръ на мѣстността, не позволилъ да се развъжда и живѣе тая хубава птица, полезна твърде много за земледѣлие и предмегъ на единъ много приятенъ ловъ.

Съ течение на врѣмето, голѣма частъ отъ горитѣ въ тази долина се замѣниха съ хубави и плодородни нивя, а заедно съ тѣхъ започнаха тукъ-тамъ да се развъждатъ и яребици. На много мѣста това лѣто ловцитѣ сж срѣщали кроткитѣ яребишки семейства и мнозина сж взели дѣлъ отъ тѣхъ за насита на ловната си страсть.

Но ето настѣжиха тежки зимни дни. Необикновенъ за тия мѣста — снѣгъ покрива земята. Камчийската долина се наводни на много мѣста и водата пропжди дивеча отъ най-сигурнитѣ му свѣрталища и скривалища, като го направи и лесна плячка на хищницитѣ.

Между полезния дивечъ е най-злѣ яребицата. *Нейната храна става най-оскъдна, а върху бѣлия снѣгъ личи отъ далеко и мжчно може да се скрие, както отъ очитѣ на хищника, така и отъ очитѣ на човѣка.

Желаемъ ли да запазимъ тоя дивечъ и въ бждаше въ нашия районъ — трѣбва сами да си запретимъ, макаръ и ловния сезонъ да не е изтекълъ, преследването и убиването на останалитѣ яребици.

Въздържайте се да ги преслѣдвате и убивате, за да имъ се радвате презъ идущия ловенъ сезонъ размножени и поселили всички кѣтчета на плодородната и богата Камчийска долина.

Група ловци отъ Камчийския край.

Печатарска Производит. Кооперация

„ЕДИНСТВО“

Варна, „Бдинска“ 15. — Телефонъ № 121.

Приема да печата всъкакъв
видъ печатни произведения.

Работа чиста и бърза. — Цена конкурентна.

До.....

Въ.....

ДЖЕБНОТО КАЛЕНДАРЧЕ НА СП. ЛОВНА „ПРОСВѢТА“

Излъзе отъ печатъ въ ограничено количество.

БОГАТО ИЛЮСТРИРАНО!

РАЗКОШНО ИЗДАНИЕ!

ИЗНЕНАДА ЗА ВСИЧКИ ЛОВЦИ!

• ТОРОСЪ КАТО ГАДАТЕЛЪ НА

СЖНИЩАТА НА ЛОВЦИТЪ!

Вмѣсто на ловнитъ вечеринки дружествата да продаватъ картички и конфети, могатъ да разпродаватъ календарчето на сп. „Ловна Просвѣта“, съ което ще задоволятъ всички — и ловци и не ловци.

На д-вата ще струва само 5 лв. календарчето отъ 64 стр. Календарчето на „Ловна Просвѣта“ е на изчерпване.

Всички поръчки до Алекси Петровъ, аптекаръ — Плѣвенъ.